

Discurs de Raül Romeva al Suprem, 12 de juny del 2019

written by Redacció Unilateral | 29 de juliol de 2019

En primer lloc, vull fer meves les reflexions que han fet totes les defenses i, especialment, les del meu advocat, el senyor Andreu Van den Eynde, així com les paraules del meu company i amic Oriol Junqueras.

Reitero, des d'aquesta oportunitat que se'm dona de nou, l'expectativa que tenim després d'un judici llarg i, a vegades tediós, que el tribunal pugui examinar els fets que s'han exposat sense atendre a les exageracions i tergiversacions que s'han produït per part de les acusacions. I ho diré sense subterfugis: per part de les acusacions s'ha buscat, al llarg de tot el judici, escarmentar, castigar, una ideologia. I això em preocupa personalment, preocupa molt a Catalunya, però és que preocupa molt més enllà, pel que hem pogut constatar en moltes ocasions. Tant les hipòtesis, com els plantejaments, com els interrogatoris, s'han fonamentat en un rerefons ideològic, en un biaix en absolut dissimulat, que s'ha vist ratificat en uns informes finals, en els quals es fan servir uns adjectius que volen dibuixar una realitat que en cap cas ha existit. No per repetir-la mil vegades, una mentida es converteix en veritat.

I en concret, vull referir-me, per com és de dolorós, a l'ús i al mal ús, a la instrumentalització del concepte d'odi. Les acusacions han volgut construir un marc mental fonamentat en l'existència d'un odi contra Espanya, d'un odi irracional contra el fet espanyol, contra l'Estat; però és que des del meu punt de vista, tal com hem demostrat i argumentat, és fal·laç i, a més, és irresponsable. És fal·laç perquè no han pogut aportar ni una prova, ni una, que demostrï aquest odi per part dels que estem aquí asseguts al banc dels acusats, ni una, zero. Però és que, a més, si escoltessin alguna vegada,

si tinguessin el detall d'empatitzar amb els dos milions de persones que fa anys que es manifesten de forma cívica, pacífica, democràtica, expressant el desig, legítim, de formar part d'una república catalana, si llegissin els milers de cartes que contínuament ens envien, i que llegim en la solitud de les nostres cel·les, comprovarien, sense cap marge d'error, que no és pas, en absolut, l'odi, el que mou a totes aquestes persones, en absolut.

Però és que, a més, és irresponsable. És irresponsable perquè l'odi mai ha construït res, mai ha solucionat res. L'odi només engendra més odi i només serveix per alimentar els que viuen de l'odi. Per això, reitero una vegada més, i ho han dit les defenses i ho hem explicat de mil maneres, que allò que mou milers, milions de persones, avui i cada dia més –com segurament saben pels sondejos i les enquestes–, és ni més ni menys que la frustració que es va generar, per exemple, l'any 2010 davant d'una sentència, incomprendible, del Tribunal Constitucional en relació amb l'Estatut, la incomprensió de veure com l'Estat segueix sense oferir una resposta política al que sens dubte és un problema polític, la indignació per les respostes repressives continuades, a aquell aporellismo incomprendible i injustificat en qualsevol estat de dret.

I per això hi ha una ferma defensa, sense embuts, dels drets fonamentals: del dret a reunió, del dret d'expressió, del dret a dissentir, a protestar, i això és el que, per a mi, ha de dur a tota aquella gent que ens ha vist aquests dies, aquests mesos, i que ens veuen també avui, a entendre que aquesta és una causa que ens afecta a tots els que volem construir un món molt més respectuós amb la diversitat.

Apel·lo, insto, a tots els demòcrates de l'Estat espanyol i de més enllà, que puguem, conjuntament, construir una realitat en què no hi hagi judicis polítics, en què no hi hagi presos i preses polítiques, perquè avui som nosaltres però demà pot ser qualsevol. Si avalem això, si ho acceptem, demà pot ser qualsevol

Vam fer un referèndum, el vam fer, perquè entenem que en una situació de conflicte el que cal és posar els mitjans per escoltar a tothom. Aquesta era la meva convicció i ho segueix sent, permetre que tothom es pugui expressar. I ho vam fer com ho vam fer perquè no vam poder fer-ho d'una altra manera, perquè tot i que el 80% de la població de Catalunya insisteix que aquesta ha de ser la solució, no hem pogut trobar els mecanismes per poder-ho fer d'una forma acordada amb els poders de l'Estat. Repeteixo: el 80%, en què hi ha molta gent que vol votar que sí i va votar que sí i molta gent que vol votar que no i va votar que no, i molta gent que no ho té clar, que depèn.

Però el que és fonamental aquí segueix sent una cosa que les acusacions han intentat negar i que les defenses han expressat, per mi, de manera claríssima: que fer un referèndum, fins i tot si ha estat declarat il·legal, i amb el Codi Penal a la mà, no és delictes. No ho és. No ho és. Per això estem on estem i aquesta és la realitat.

Respecte al dret d'autodeterminació, vaig explicar quin era el meu punt de vista el dia dels interrogatoris inicials. No hi tornaré, però sí que vull recordar una cosa que em sembla central en el trajecte d'aquestes compareixences: sempre he defensat, sempre defensaré que l'exercici del dret a l'autodeterminació s'ha de fer sense violència. No trobaran mai una afirmació meva en un sentit diferent, mai. I ho repeteixo, i ho repetiré tantes vegades com faci falta. De la mateixa manera que insisteixo i apel·lo a aquelles persones que amb tot el dret del món opten, defensen, l'opció d'una Espanya unida, que entenguin que amb la força, amb la repressió no convenceran els que o bé se senten ja expulsats de l'Estat per la raó que sigui, o bé aposten, per vies cíviques i pacífiques, per una república catalana. No és la força o la repressió el que farà que aquelles persones canviïn d'idea. Això no passarà. Només aquelles relacions que es basen en el respecte mutu, en el reconeixement mutu, són duradores.

Ho vaig dir llavors i ho reitero. Però és que, a més, són les úniques per les quals val la pena lluitar. Perquè mai, mai, mai, una relació basada en la imposició, en l'insult, en l'amenaça, en la repressió, en l'ús de la força, ha arribat a algun lloc, almenys no a cap lloc bo. Aquesta relació, tard o d'hora, s'esquerda i s'acaba trencant. Per això insisteixo que la solució, que existeix, davant d'aquesta situació en la qual ens trobem, s'anomena política. I més enllà, democràcia.

I és que nosaltres som polítics i polítiques fent política. Res més. Tampoc, res menys. Els que haurien d'haver entès això en el seu moment no ho van fer, per les raons que fossin, i els van traspasar a vostès, els jutges, la responsabilitat que els pertoca. I ara ens trobem en un escenari en què vostès han de decidir, és la seva funció, el seu paper. L'únic que demano és que siguem conscients que en aquest banc no estem assegurades només dotze persones, hi estan assegurades més de dos milions de persones que se senten, a través de la nostra persona, concernides. Concernides amb el que ens ha dut fins aquí i també concernides amb el que succeirà amb la seva decisió, i que esperen que aquesta decisió sigui valenta. Aquestes persones, repeteixo, no canviaran el que pensen en funció del que passi en el judici. I per això, i acabo, passi el que passi, seguirem amb la mà estesa cap a tothom, pensi com pensi, amb el verb serè, fins i tot davant dels que ens insulten. Amb una mirada global, intentant respondre, resoldre, donar resposta, a aquelles qüestions globals, amb les nostres creences republicanes. Creences en la justícia, la llibertat, la igualtat, la fraternitat per resoldre aquells problemes que ens afecten a tots. I seguirem mirant als ulls de les nostres filles i els nostres fills amb dignitat, amb la mateixa dignitat que milers, milions de persones a tot el món lluiten cada dia per defensar els drets fonamentals, no els d'uns quants, els de tothom.

Finalment, acabo amb una reflexió que també va expressar l'advocat i amic Van den Eynde en la seva intervenció final,

que faig meva i que voldria que fos el colofó: que ens trobem davant d'una oportunitat. Vull veure-hi, hi veig, una oportunitat. Una magnífica oportunitat, una oportunitat que pel bé de tots i totes hauríem de poder convertir en una resposta que ens permeti seguir avançant. Òbviament, des de la confiança, el respecte i el reconeixement de les opinions de cadascú.

Dit això, moltes gràcies, no tinc res més a afegir.

*****
*****

Podeu trobar l'original pronunciat en [castellà en aquest vincle](#).

*Així mateix se n'estan distribuïnt versions en fins una trentena d'idiomes des de la següent petició, de la qual annexem les versions **alemanya** (<https://www.change.org/p/12429466/u/24854672>) i **anglesa**(<https://www.change.org/p/jean-claude-juncker-solidarity-with-catalonia-for-the-right-to-peaceful-self-determination/u/24854803>).*